

nych przed wejściem w życie ustawy, jeżeli okoliczności uzasadniające te roszczenia powstały przed jej wejściem w życie.

Art. 125. Przepisy wydane na podstawie art. 5 ust. 2 pkt 2, art. 17 ust. 5 pkt 1—4 i art. 117 stosuje się odpowiednio przy wykonywaniu ubezpieczeń uregulowanych:

- 1) ustawą z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 336 z późniejszymi zmianami),
- 2) dekretem z dnia 28 października 1947 r. o ubezpieczeniu rodzinnym (Dz. U. Nr 66, poz. 414 z późniejszymi zmianami).

Art. 126. 1. Rada Ministrów określi zasady podwyższenia rent pobieranych na podstawie przepisów:

- 1) ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1963 r. Nr 55, poz. 299) — przez żołnierzy zwolnionych ze służby wojskowej przed dniem 1 lipca 1958 r. oraz przez członków rodzin pozostałych po żołnierzach zmarłych przed dniem 1 lipca 1958 r. lub po zmarłych rencistach i inwalidach, którzy zostali zwolnieni ze służby wojskowej przed tym dniem,
- 2) ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70) — przez funkcjonariuszów zwolnionych ze służby przed dniem 1 stycznia 1958 r. oraz przez członków rodzin pozostałych po funkcjonariuszach zmarłych przed dniem 1 stycznia 1958 r. lub po zmarłych rencistach i inwalidach, którzy zostali zwolnieni ze służby przed tym dniem.

2. Do zaopatrzeń przewidzianych w ustawach, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio — zamiast powołanych w tych ustawach przepisów dekretu — przepisy niniejszej ustawy.

Art. 127. 1. Traci moc dekret z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników

i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98).

2. Dekret, o którym mowa w ust. 1, zachowuje jednak moc w przypadkach określonych w ustawie oraz w stosunku do świadczeń emerytalnych uregulowanych odrębnymi przepisami, jeżeli przepisy te przewidują stosowanie tego dekretu.

3. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w ustawie obowiązują przepisy wydane na podstawie dekretu, o którym mowa w ust. 1, ze zmianami wynikającymi z ustawy.

4. Tracą moc przepisy:

- 1) art. 17 dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. z 1945 r. Nr 3, poz. 13 z późniejszymi zmianami),
- 2) art. 5 dekretu z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 15, poz. 82 z późniejszymi zmianami),
- 3) art. 8 ust. 1—3 i 6—9 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o przejęciu aptek na własność Państwa (Dz. U. Nr 1, poz. 1),
- 4) art. 4 i 5 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o przejęciu taboru żeglugi śródlądowej na własność Państwa (Dz. U. Nr 6, poz. 36),
- 5) art. 12 ustawy z dnia 25 lutego 1958 r. o uregulowaniu stanu prawnego mienia pozostającego pod zarządem państwowym (Dz. U. Nr 11, poz. 37),
- 6) art. 10 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych oraz uporządkowaniu niektórych spraw związanych z przeprowadzeniem reformy rolnej i osadnictwa rolnego (Dz. U. Nr 17, poz. 71 z późniejszymi zmianami).

Art. 128. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *E. Ochab*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

7

USTAWA

z dnia 23 stycznia 1968 r.

o funduszu emerytalnym.

W celu poprawy zaopatrzenia emerytalnego pracowników i ich rodzin, uwzględniając uchwały VI Kongresu Związków Zawodowych, stanowi się, co następuje:

Art. 1. 1. Na wypłatę emerytur, rent i innych pieniężnych świadczeń emerytalnych przewidzianych dla pracowników i ich rodzin tworzy się fundusz emerytalny.

2. Z funduszu emerytalnego wypłaca się emerytury, renty i inne świadczenia emerytalne przysługujące również osobom nie wymienionym w ust. 1.

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy osób objętych ubezpieczeniem społecznym rzemieślników.

4. Rada Ministrów określa w drodze rozporządzenia zasady pokrywania wydatków na zaopatrzenie emerytalne osób, o których mowa w ust. 2.

Art. 2. Dochodami funduszu emerytalnego są:

- 1) część opłacanej przez zakłady pracy składki na ubezpieczenia społeczne w wysokości 8,5% podstawy wymiaru składki,
- 2) składka na cele emerytalne,
- 3) różne dochody:
 - a) zwroty emerytur, rent i innych świadczeń emerytalnych,
 - b) odsetki od lokat,

c) inne dochody przewidziane w obowiązujących przepisach.

Art. 3. 1. Wprowadza się obowiązek opłacania składki na cele emerytalne w wysokości do 3% wynagrodzenia przez osoby, otrzymujące wynagrodzenia:

- 1) z tytułu stosunku pracy,
- 2) z innych tytułów powodujących objęcie tych osób przepisami o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

2. Od obowiązku opłacania składki na cele emerytalne wolne są osoby podmiotowo całkowicie zwolnione od podatku od wynagrodzeń.

3. Rada Ministrów określa w drodze rozporządzenia kwotę wynagrodzenia wolnego od składki na cele emerytalne, podstawę wymiaru składki i jej wysokość oraz rodzaje wynagrodzeń, od których składka ta jest pobierana.

4. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia nałożyć obowiązek opłacania składki na cele emerytalne na osoby nie objęte tym obowiązkiem na podstawie ust. 1.

5. Rada Ministrów określa zasady opłacania składki na cele emerytalne przez pracowników delegowanych i kierowanych do pracy za granicą.

6. Minister Finansów obniży w drodze rozporządzenia

skale podatku od wynagrodzeń odpowiednio do wysokości składki na cele emerytalne.

Art. 4. 1. Składkę na cele emerytalne pobierają zakłady pracy potrącając ją przy wypłacie wynagrodzenia i przekazują łącznie ze składką na ubezpieczenia społeczne w terminie i na zasadach określonych dla tej składki.

2. Do składki na cele emerytalne mają zastosowanie przepisy o zobowiązaniach podatkowych dotyczące składki na ubezpieczenia społeczne.

3. Spory w sprawach składki na cele emerytalne rozstrzygają rady nadzorcze oddziałów i Rada Nadzorcza Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w trybie przepisów o postępowaniu w zakresie odwołań do rad nadzorczych oddziałów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 5. 1. Dysponentem funduszu emerytalnego jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

2. Nadwyżki funduszu emerytalnego Zakład Ubezpieczeń Społecznych lokuje w budżecie Państwa lub w banku w formie oprocentowanych lokat zwrotnych.

Art. 6. Nadzór i kontrolę nad działalnością Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie funduszu emerytalnego sprawują Rada Nadzorcza Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i rady nadzorcze oddziałów Zakładu.

Art. 7. Minister Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz Prezesem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określa zasady gospodarowania funduszem emerytalnym.

Art. 8. W ustawie karnej skarbowej z dnia 13 kwietnia 1960 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 123 z późniejszymi zmianami) wprowadza się następującą zmianę:

w art. 93 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Przepisy rozdziału niniejszego dotyczące podatków stosuje się odpowiednio do zaliczek na podatek i przedpłat na poczet zaliczek oraz do ryczałtów i należności za karty podatkowe, a także do składki na cele emerytalne.”

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *E. Ochab*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

8

USTAWA

z dnia 23 stycznia 1968 r.

o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy.

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Świadczenia pieniężne określone w ustawie przysługują pracownikowi uspołecznionego zakładu pracy, który uległ wypadkowi przy pracy, a rodzinie pracownika (rencisty) — w razie jego śmierci z powodu wypadku przy pracy.

2. Świadczenia określone w ustawie nie przysługują, jeżeli wyłączną przyczyną wypadku przy pracy było udowodnione przez zakład pracy naruszenie przez pracownika przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, spowodowane rażącym niedbalstwem lub umyślnie.

3. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia, jakie przyczyny wypadków, o których mowa w ust. 2, nie stanowią podstawy do przyznania świadczeń pieniężnych przewidzianych w ustawie. W przypadkach takich przysługują świadczenia określone w przepisach:

- 1) o ubezpieczeniu na wypadek choroby,
- 2) o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin,
- 3) o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin,
- 4) o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin

na warunkach w nich przewidzianych.

Art. 2. 1. Za wypadek przy pracy w rozumieniu ustawy, zwany dalej „wypadkiem”, uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które zaszło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem zwykłych czynności albo poleceń osób, którym pracownik podlegał z tytułu zatrudnienia,
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem czynności w interesie zakładu pracy, nawet bez polecenia,
- 3) przy przechowywaniu, czyszczeniu, naprawie i przenoszeniu narzędzi w miejscu wykonywania pracy, chociażby dostarczonych przez samego pracownika.

2. Za wypadek przy pracy w rozumieniu ustawy uważa się również wypadek, jakiemu uległ pracownik w drodze między zakładem pracy a miejscem wykonywania czynności zleconych mu przez zakład pracy w czasie pozostawania w dyspozycji zakładu, jeżeli przewożony był środkami lokomocji tego zakładu lub będącymi w jego dyspozycji.

3. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac ustali w drodze rozporządzenia, jakie inne wypadki pracowników należy uważać za zrównane z wypadkami określonymi w ust. 1.

Rozdział 2.

Renta inwalidzka.

Art. 3. Renta inwalidzka przysługuje pracownikowi, który stał się inwalidą wskutek wypadku i został zaliczony do jednej z grup inwalidów.

Art. 4. 1. Renta inwalidzka dla pracownika nie wykonującego zatrudnienia lub nie posiadającego dochodu z innych źródeł wynosi miesięcznie:

- 1) dla pracownika zaliczonego do I grupy inwalidów — 100% zarobku,
- 2) dla pracownika zaliczonego do II grupy inwalidów — 90% zarobku,
- 3) dla pracownika zaliczonego do III grupy inwalidów — 65% zarobku.

2. Pracownikowi zaliczonemu do I grupy inwalidów przysługuje ponadto dodatek do renty w wysokości 300 zł miesięcznie.

3. Za zarobek, od którego oblicza się rentę inwalidzką, uważa się przeciętny miesięczny zarobek pracownika, ustalony w sposób określony w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin — po potrąceniu podatku od wynagrodzeń oraz składki na cele emerytalne.

4. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia najniższą podstawę wymiaru rent inwalidzkich i rodzinnych, jak też przypadki, w których do obliczenia tej podstawy przyjmuje się kwoty ryczałtowe oraz ich wysokość.